EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 7.9.2004
KOM(2004) 590 slutlig

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET, EUROPAPARLAMENTET, EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN OCH REGIONKOMMITTÉN

Säkerhetsforskning: Nästa steg

SÄKERHETSFORSKNING – NÄSTA STEG

I oktober 2003 sammankallade kommissionsledamöterna Busquin och Liikanen ”högnivågruppen för säkerhetsforskning”, bestående av företrädare för Europas regeringar, den akademiska världen och industrin. Den viktigaste uppgiften var att föreslå principer och prioriteringar för ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram (European Security Research Programme (ESRP)) i linje med EU:s utrikes-, säkerhets- och försvarspolitiska mål och unionens strävan efter att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

Den 15 mars 2004 lade gruppen fram sin rapport ”Forskning för ett säkrare Europa” för ordförande Prodi. Rapporten beskriver de viktigaste delarna av säkerhetsforskningsprogrammet och hur det skulle kunna användas för att möta den nya och föränderliga hotbilden. Nedan redogörs för vilka nya steg som kommissionen planerar att ta inom säkerhetsforskningen. Högnivågruppens sammanfattning och slutsatser och rekommendationer bifogas.

Kommissionen är positiv till rapporten från högnivågruppen för säkerhetsforskning. Den ställer sig bakom huvuddelen av rekommendationerna och riktlinjerna, och kommer i samarbete med berörda parter att vidta nödvändiga åtgärder. En redogörelse för detta ges i kapitel 4 – Nästa steg.

Kommissionen uppmanar rådet och Europaparlamentet att ge sitt stöd till slutsatserna i högnivågruppens rapport, liksom att stödja de förslag som tas upp i det här meddelandet och i bilagan till det.

1. INLEDNING

Den politiska, samhälleliga och tekniska utvecklingen har skapat en öppen säkerhetsmiljö där risker och sårbarhet kan ha olika ansikten och vara svåra att upptäcka. De nya hoten känner inga nationsgränser, och även europeiska intressen utanför Europas territorium kan drabbas.

Händelser som järnvägsattentatet i Madrid 2004 tydliggör behovet av att öka säkerheten för alla Europas medborgare. Utvidgningen till ett EU med 25 medlemsstater kräver dessutom extra ansträngningar för att skapa en genomgående hög säkerhetsnivå i en union vars gränser nu sträcker sig både längre österut och söderut.

För att kunna hantera de växande och alltmer olikartade säkerhetsproblemen måste Europa ta hjälp av de sammansatta och relativt outnyttjade möjligheterna hos näringslivet och koordinera forskarvärlden för att på ett effektivt och nyskapande sätt hantera existerande och framtida säkerhetsproblem, förbättra skyddet av medborgarna och spela en avgörande roll när det gäller fredsbevarande verksamheter. Det är bara på europeisk nivå som det nuvarande hotet mot säkerheten kan hanteras.

Stats- och regeringscheferna har vid flera tillfällen understrukit vikten av att ta itu med den nya säkerhetssituationen, och betydelsen av en stark bas inom näringsliv och teknologi:

- Europeiska rådets möte i Köln, där man underströk behovet av ett konkurrenskraftigt och dynamiskt näringsliv och försvar.
- Europeiska rådets möte i Lissabon, där man beslöt att göra Europa till ett kunskapsbaserat samhälle.
- Europeiska rådets möte i Barcelona, där man uppmanade till större insatser när det gäller övergripande forskning, utveckling och innovation i unionen.
- Beslutet som togs vid Europeiska rådets möte i Thessaloniki om att vidta konkreta åtgärder på försvarsområdet.
- Rådets antagande av EU:s säkerhetsstrategi "Ett säkert Europa i en bättre värld"[1].
- Diskussionen vid Europeiska rådets möte i Bryssel den 25 och 26 mars 2004 som resulterade i ett uttalande om bekämpning av terrorismen.

2. BEHOVET AV FORSKNING OCH TEKNIK FÖR ATT SKAPA SÄKERHET

Teknik är av avgörande betydelse när det gäller att lösa de nya säkerhetsproblemen. Europa har en potential när det gäller forskning, utveckling och spridning av olika typer av säkerhetsteknik. Men för att kunna hantera de olika formera av nya hot måste Europa avhjälpa

[1] "Ett säkert Europa i en bättre värld", framlagd av Javier Solana, EU:s höge representant, vid Europeiska rådets mötet i Thessaloniki den19-20 juni 2003 och godkänd av Europeiska rådetden 12 december 2003.

de strukturella och funktionella brister som finns. Det kan röra sig om att minska dubbelarbete, att förbättra samarbete, införa standardisering och skapa kompatibilitet.

I Europa har man länge dragit en skarp skiljelinje mellan forskning för civila ändamål och forskning för försvarsändamål. I dag har teknik ofta dubbla användningsområden. Utveckling inom det civila kan t.ex. bidra till försvarsresurser, och utveckling som ursprungligen gjorts för försvarsändamål kan leda till viktigt nyskapande och stora fördelar i befolkningens vardag. Terrorism har dessutom lett till att gränserna mellan inre säkerhet (polis) och yttre säkerhet (militär) har blivit suddiga. Denna åtskillnad måste därför upphävas.

I mars 2003 betonade kommissionen i ett meddelande om en gemensam politik för försvarsutrustning[2] behovet av en konkurrenskraftig industribas för att främja den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken. En följd av detta är att man på europeisk nivå måste se till att anpassa de olika politiska, ekonomiska och näringslivsrelaterade åtgärderna och lagstiftningsinitiativen till varandra. För att Europeiska unionens humanitära insatser inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken skall kunna bli så effektiva som möjligt, är det viktigt att den nyaste tekniken finns att tillgå, både i dag och i framtiden.

Ett samordnat forskningsprogram på unionsnivå kan bidra avsevärt till utnyttjandet av en högkompetent industri. Sådan forskning måste vara kapacitetsbaserad och inriktad på utveckling av kompatibla system, produkter och tjänster som kan bidra till skyddet av Europas befolkning, gränser och viktiga infrastruktur, men också till fredsbevarande verksamhet. Säkerhet är även en förutsättning för att viktiga europeiska tjänster som transport och energiförsörjning skall kunna fungera. Här spelar forskningen en viktig roll för att garantera en hög skyddsnivå.

Europas insatser för säkerhetsforskning måste respektera unionens värderingar i fråga om personliga rättigheter, demokratiska värden, etik och friheter. Man måste finna en balans mellan övervakning och kontroll för att minska de potentiella följderna av terroristangrepp å ena sidan, och de mänskliga rättigheterna, privatlivets skydd, social och samhällelig sammanhållning och en framgångsrik integration av minoritetsgrupper å den andra. Den tekniska utvecklingen bör gå hand i hand med den politiska. En kraftfull EU-politik för utveckling av säkerhetsteknik kan bidra till bättre lagstiftning och liknande strategiska initiativ.

Kommissionen har därför vidtagit två åtgärder för att reagera på behovet av mer omfattande och bättre säkerhetsforskning. För det första har man inlett en förberedande åtgärd inom säkerhetsforskningsområdet[3], och för det andra har man skapat en högnivågrupp som skall ge råd om en långsiktig strategi för Europeiska unionens säkerhetsforskning. Den förberedande åtgärden har inletts och den första ansökningsomgången löper ut den 23 juni. Högnivågruppen lade fram sin rapport i mars[4].

---

2 På väg mot en EU-politik för försvarsutrustning, KOM(2003) 113.

3 Kommissionens meddelande om genomförandet av den förberedande åtgärden om förbättrande av den europeiska industrins potential för säkerhetsforskning, mot ett program för att förbättra Europas säkerhet genom forskning och teknologi, KOM(2004) 72 slutlig, 3.2.2004, och beslut 2004/213/EG, offentliggjort i EUT L 67, 5.3.2004.

4 *Research for a Secure Europe, Report of the Group of Personalities in the Field of Security Research*, ISBN 92-894-6611-1, Luxemburg, Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer, 2004. Finns på kommissionens webbplats http://europa.eu.int/comm/research/security

3. HÖGNIVÅGRUPPENS RAPPORT

I högnivågruppens rapport redogörs det för den roll som unionens samordning och utveckling av avancerad teknik kommer att spela för övervakning och kontroll av de hot som identifierats, förebyggande av stora olyckor och terroristangrepp samt krishantering och humanitära insatser. Samtidigt beskrivs den viktiga potentiella hävstångsverkan som ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram skulle kunna få, och hur det skulle kunna bidra till lösningen av de nya säkerhetsproblemen i vår föränderliga värld.

I rapporten rekommenderas bland annat följande:

- Upprättandet av ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram (ESRP- European Security Research Programme) som i första hand skall inriktas på den inre säkerheten. Programmet skall löpa från och med 2007, med en budget på minst 1 miljard euro per år utöver vad som i dag tillhandahålls av gemenskapens ramprogram för forskning, och från nationella eller internationella källor.

- Inrättandet av ett säkerhetsforskningsråd som kan utveckla ett strategiskt handlingsprogram, garantera användarnas delaktighet, fastställa mekanismer för genomförandet och utarbeta en strategisk forskningsdagordning för det europeiska säkerhetsforskningsprogrammet.

- Med tanke på den politiska utvecklingen och många pågående initiativ krävs det samarbete mellan de europeiska institutionerna och alla andra berörda parter.

4. FRAMTIDA ÅTGÄRDER

Kommissionen är mycket nöjd med högnivågruppens rapport. Den ställer sig bakom huvuddelen av rekommendationerna och riktlinjerna, och kommer i samarbete med berörda parter att vidta de nödvändiga åtgärderna, som kan delas in i fyra kategorier.

a) Samråd och samarbete med berörda parter

Under hösten 2004 kommer kommissionen att inrätta ett säkerhetsforskningsråd som kan ge råd om hur det europeiska säkerhetsforskningsprogrammet bör genomföras, med beaktande av högnivågruppens rekommendationer. Rådet bör även omfatta sakkunniga från olika berörda grupper, till exempel användare, näringsliv och forskning. Rådet skall kartlägga användarnas behov och främja samarbetet mellan medlemsstaterna, och deras utbyte av immateriella rättigheter och konfidentiell information, men skall även verka för skydd av säker information.

Kommissionen skall se till att det europeiska säkerhetsforskningsprogrammet samordnas med kommissionens egna, interna forskningsorgan och andra europeiska forskningsinsatser, oavsett om de finansieras på gemenskapsnivå, av medlemsstaterna eller på internationell nivå. Samordningen skall också beröra arbetet i internationella organisationer som FN, OSCE och NATO, samt verksamheten i europeiska organ som Europeiska rymdorganisationen (ESA).

b) Ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram

I enlighet med rekommendationen att skapa ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram som kan inledas under 2007 kommer kommissionen att starta en debatt med de andra institutionerna för att bestämma hur ett sådant program skulle se ut. Härvid kommer man att bygga på resultaten av den förberedande åtgärden, som kommer att pågå till slutet av 2006[5]. Säkerhetsforskning behandlas även i meddelandet om unionens budgetplaner för 2007-2013[6]

I början av 2005 kommer man att lägga fram ett förslag om det europeiska säkerhetsforskningsprogrammet, där det redogörs för dess innehåll, dess fleråriga budgetplan och dess institutionella ramar. Programmet skall ingå i det sjunde ramprogrammet för gemenskapsforskningen[7]. Det europeiska säkerhetsforskningsprogrammet bör genomföras som ett särskilt forskningsprogram med egna förfaranden (som bland annat måste anpassas till sekretessbehoven), deltaganderegler, avtal och finansieringsregler.

Kommissionen noterar högnivågruppens rekommendation att se till att det europeiska säkerhetsforskningsprogrammet får tillräckliga budgetmedel, och delar gruppens åsikt att finansieringen skall vara utöver all övrig finansiering som i dag tillhandahålls genom gemenskapens ramprogram för forskning och från nationella och internationella källor. Detta är i linje med Europeiska unionens mål att öka sina forskningsinvesteringar till 3 % av BNP fram till 2010. Dessutom bör man se hur programmet och andra strategiska instrument och budgetar kan komplettera varandra, för att bidra till att forskningsresultaten utnyttjas.

c) Effektiva institutionella ramar

Kommissionen skall se till att man vid utvecklingen av säkerhetsforskningen tar tillräcklig hänsyn till den europeiska säkerhetsstrategin, den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken och andra berörda kommissionsstrategier som har med inre säkerhet att göra.

Kommissionen tänker också utveckla samarbete och synergier mellan gemenskapens säkerhetsforskning och berörda aspekter av Europeiska försvarsbyråns (EDA) arbete. Kommissionens deltagande i byråns styrelse och dess intensiva samarbete med denna gör det lättare att uppnå komplementaritet med EDA:s verksamhet och, vid behov, ömsesidigt utnyttjande av forskningsresultat. Kommissionen uppmuntrar medlemsstaterna till samarbete för att öka samordningen och förbättra utnyttjandet av forsknings- och teknikresultat i civila, säkerhetsrelaterade och försvarsrelaterade tillämpningar. Genom att tillsammans söka ut och tillgodose gemensamma forsknings- och teknikbehov kan man på ett pragmatiskt och mycket konkret sätt öka samarbetet mellan behöriga myndigheter på olika nivåer,

---

5 De förslag som kom in i samband med 2004 års ansökningsomgång för denna förberedande åtgärd tyder på en efterfrågan som är femton gånger större än den tillgängliga budgeten.

6 Kommissionens meddelande till Europaparlamentet och rådet - Bygga en gemensam framtid - Politiska utmaningar och budgetmedel i ett utvidgat EU 2007-2013, KOM(2004) 101, 10.2.2004.

7 Commission Communication 'Science and Technology, keys to the future of Europe: orientations for the research support strategy of the Union'.COM(2004) 353.

d) Styrelseformer som passar för verksamhetens vikt och art

I samråd med medlemsstaterna och andra berörda parter, och utgående från sina erfarenheter med förvaltning av FoTU-program, kommer kommissionen att utarbeta de bästa metoderna för en effektiv förvaltning av det europeiska säkerhetsforskningsprogrammet.

Kommissionen kommer att sluta effektiva och flexibla avtal och ta fram regler för deltagande och finansiering, exempelvis för att möjliggöra offentliga myndigheters samfinansiering av ny teknik, vilket garanterar goda synergier eller komplementaritet. Detta bör göras i samråd med berörda parter och utgående från erfarenheter med regler och förfaranden under den förberedande åtgärden.

5. SLUTSATSER

Ovan beskrivna tillvägagångssätt kommer att ge säkerhetsforskningen gemenskapsramar som kan bidra till ett betydande mervärde:

Ramarna visar att tillgången till ny teknik är en nyckelaspekt i kampen mor terrorismen. Det krävs ett starkt, strukturerat säkerhetsforskningsprogram på europeisk nivå för att skydda Europas befolkning och ekonomi.

Ramarna innebär minskad splittring, förebygger dubbelarbete, förbättrar samarbetet (även mellan medlemsstaterna) i fråga om standardisering och kompatibilitet, skapar riktmärken för högsta kvalitet och förbättrar därigenom utnyttjandet av den europeiska satsningen, motverkar den uppdelning som råder i dag, och underlättar på så sätt utvecklingen av en verkligt europeisk marknad inom detta område.

Ramarna är ett adekvat svar på de utmaningar och chanser som en utvidgad union med en befolkning på 455 miljoner människor i 25 medlemsstater medför.

Säkerheten är ett problem som alla medlemsstater och alla medborgare delar, och som alltså kräver gemensamma lösningar som till fullo respekterar Europas människorättsvärderingar och etik.

Ramarna bygger på de erfarenheter som gemenskapen hittills har gjort med förvaltningen av gemensamma forskningsprogram, och från de befintliga, vedertagna och väletablerade rättsliga ramarna för offentlig-privat samarbete inom forskning och teknisk utveckling.

BILAGA

Forskning för ett säkrare Europa

Högnivågruppen för säkerhetsforskning

Sammanfattning och rekommendationer

SAMMANFATTNING

Globaliseringen öppnar nya möjligheter för Europeiska unionen, men för också med sig nya faror. Den politiska, sociala och tekniska utvecklingen har skapat en öppen säkerhetsmiljö där risker och sårbarheter kan ha flera ansikten och vara svåra att upptäcka. De nya hoten känner inga nationsgränser, och även europeiska intressen utanför Europas territorium kan drabbas. Europeiska rådet visade sin insikt om den nya hotbilden i december 2003 genom antagandet av EU:s säkerhetsstrategi ”Ett säkert Europa i en bättre värld”.

De nya hoten måste mötas på europeisk nivå, med en övergripande säkerhetspolitik för inre och yttre säkerhet som kombinerar civila och militära medel. Ett nära samarbete med Förenta nationerna, Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa, Nato och unionens övriga internationella partner stärker unionens bidrag till den internationella säkerheten. Europa måste snabbt skaffa sig de resurser som behövs för att man skall kunna skydda sina medborgare på hemmaplan och avsätta tillräckliga resurser till fredsbevarande åtgärder, humanitärt bistånd och institutionell uppbyggnad utomlands.

För att klara dessa målsättningar måste Europa dra nytta av sin tekniska styrka. Teknik kan i sig inte garantera säkerhet, men det går heller inte att uppnå en hög säkerhetsnivå utan teknik. Det är tack vare tekniken som vi kan få information om, skydda oss mot och - vid behov - undanröja hot. Ny teknik öppnar nya möjligheter. Allt oftare har säkerhetsteknik och civil och militär teknik en gemensam plattform och utvecklingen inom den ena forskningssektorn påverkar den andra.

För att Europas säkerhet skall kunna byggas på teknik behöver Europa spjutspetsföretag, god kunskapsinfrastruktur, tillräcklig finansiering och optimal resursanvändning. Europa har många bra forskningsinstitut och ett stort och mångsidigt näringsliv som kan tillhandahålla teknik för säkerhetstillämpningar. Strukturella problem på det institutionella och politiska planet hindrar dock Europa från att dra full nytta av sin styrka inom vetenskap, teknik och näringsliv. Bristen på offentliga forskningsanslag förvärras av vattentäta skott mellan militära och civila forskningsanslag, avsaknaden av europeiska ramar för säkerhetsforskningen, bristen på samarbete mellan medlemsstaterna och bristen på samordning mellan nationella och europeiska initiativ. Tillsammans gör dessa faktorer det mycket svårt att finna kostnadseffektiva lösningar.

För att komma till rätta med dessa svagheter behövs mer pengar och bättre samordning. Följande är särskilt viktigt: a) Nationella och europeiska åtgärder måste samordnas noga. b) De säkerhetsrelaterade resursbehoven - för både civilt säkerhetsarbete och militära tillämpningar - måste analyseras kontinuerligt. c) Synergierna mellan försvars- och säkerhetsforskning och civil forskning måste tas till vara helt. d) Säkerhetsforskning på europeisk nivå kräver särskilda juridiska förutsättningar och bör finansieras genom särskilda rättsakter. e) Det behövs en institutionell struktur som är tillräckligt effektiv och flexibel för att kunna täcka både medlemsstaternas och gemenskapens verksamhet och samarbete med andra berörda.

Några nya initiativ ger uttryck för en växande insikt om behovet av snabba åtgärder, särskilt inrättandet av ett organ för utveckling av försvarsresurser, forskning, anskaffning och försvarsmateriel, och kommissionens förberedande åtgärd med titeln ”Förbättrande av den europeiska industrins potential för säkerhetsforskning 2004-2006”. Den stora utmaningen blir nu att vidareutveckla dessa initiativ och forma dem till en helhet. Ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram från 2007 skulle kunna spela en mycket stor roll i detta arbete.

Ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram bör överbrygga klyftan mellan civil forskning och försvarsforskning genom att utnyttja det faktum att teknik kan ha dubbla användningsområden och den växande överlappningen mellan olika delar av säkerhetsarbetet. Programmet bör främja ett övergripande säkerhetstänkande genom att inriktas på utveckling av system och produkter

– för att i första hand skydda medlemsstaternas territorium, suveränitet, inhemska befolkning och infrastruktur mot gränsöverskridande hot, och

– EU-uppdrag ”utanför unionen för att bevara freden, förebygga konflikter och stärka den internationella säkerheten i enlighet med principerna i Förenta nationernas stadga”.

Det europeiska säkerhetsforskningsprogrammet bör maximera nyttan av att teknik ofta har flera tillämpningar. För att optimera den ömsesidiga nyttan för de olika sektorerna bör programmet kartlägga beröringspunkter mellan civil och militär användning och främja anpassning av teknik så att den kan användas för både civila tillämpningar och säkerhets- och försvarstillämpningar. Det bör inriktas på två grundförutsättningar för ett fungerande samarbete över gränser och mellan aktörer: driftskompatibilitet och samdrift. Grundläggande regler för systemarkitektur och normer bör fastställas på ett tidigt stadium.

Programmet bör komplettera befintliga gemenskapsprogram för den civila sektorn och nationellt och mellanstatligt säkerhets- och försvarsforskningsarbete. Det måste samordnas noga med annan forskning inom samma områden.

Programmet måste också beakta särdragen hos marknaden för säkerhetsprodukter, och det behövs bl.a. ny lagstiftning om finansiering och tekniköverföring. Kopplingen mellan forskning och upphandling bör bibehållas genom att kunderna är delaktiga i hela processen.

Med dessa komponenter kan programmet öka sysselsättningen och verkligen tillföra något. Det skulle öka säkerheten i Europa, vilket i sig är ett villkor på många av gemenskapens politikområden (transport, energi, telekommunikation m.m.). Det kan ge ett konkurrenskraftigare näringsliv och bättre forskning, främja gränsöverskridande samarbete

och främja EU:s politik för tillväxt och efterfrågan såsom den formulerades av Europeiska rådet i Lissabon och Barcelona.

Alla dessa skäl talar för att programmet bör finansieras av gemenskapen. Anslagen till programmet bör vara till minst 1 miljard euro per år, vilket vid behov bör ökas progressivt. Anslagen måste komplettera - inte ersätta - finansiering som idag kommer från gemenskapens ramprogram för forskning eller ur nationella eller mellanstatliga medel; annars kommer säkerhetsforskningen inte att bidra till uppnåendet av målet att EU skall investera 3 % av BNP i forskning. En sådan investering skulle vara ett betydande bidrag till de europeiska medborgarnas säkerhet.

SLUTSATSER OCH REKOMMENDATIONER

I denna rapport har vi - mot bakgrund av de stora utmaningar den utvidgade Europeiska unionen står inför - konstaterat att det sätt på vilket den europeiska forskningen finansieras och organiseras snabbt måste anpassas till den senaste säkerhets- och teknikutvecklingen.

Vi föreslår att detta sker på följande sätt:

a) Nationella och mellanstatliga forskningsaktiviteter för både civil och militär forskning måste samordnas med gemenskapens på ett optimalt sätt.

b) Ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram bör inrättas.

Vi vill samtidigt understryka att europeiska forskningsaktiviteter aldrig får inkräkta på medborgerliga rättigheter eller moraliska principer.

Ett europeiskt säkerhetsforskningsprogram kan förstärka det europeiska samarbetsprojektet och är av stort samhällsintresse. Det kan ge ett konkurrenskraftigare näringsliv och bättre forskning, främja gränsöverskridande samarbete och främja EU:s politik för tillväxt och efterfrågan såsom den formulerades av Europeiska rådet i Lissabon och Barcelona. Men viktigast av allt är att programmet skulle öka säkerheten i Europa, vilket i sig är ett villkor på många av gemenskapens politikområden (transport, energi, telekommunikation m.m.). Alla dessa skäl talar för att programmet bör finansieras av gemenskapen.

Programmet bör inte ersätta eller dubblera medlemsstaternas arbete, utan stödja, komplettera och samordna. Med hänvisning till ovanstående rekommenderar vi följande:

1. Ett gemenskapsfinansierat europeiskt säkerhetsforskningsprogram som involverar samtliga medlemsstater bör inledas redan 2007. Anslagen till programmet bör uppgå till minst 1 miljard euro per år utöver befintliga anslag. Finansieringsnivån bör uppnås snabbt och vid behov ökas gradvis så att EU:s samlade investering i säkerhetsforskning (sammanlagt på gemenskapsnivå och nationell och mellanstatlig nivå) skall vara ungefär lika stor som USA:s.

2. Programmet bör användas för finansiering fram till demonstrationsstadiet av resursforskningsprojekt till nytta för EU:s inre säkerhet eller uppdrag inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken eller den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken.

3. Programmet bör överbrygga klyftan mellan civil forskning och försvarsforskning genom att maximera nyttan av att teknik ofta har flera tillämpningar. Det bör vara synergiskapande genom att främja överföring och anpassning av teknik och tillämpningar till andra sektorer.

4. Programmet bör inriktas på två grundförutsättningar för ett fungerande samarbete över gränser och mellan aktörer: driftskompatibilitet och samdrift. Därför bör grundläggande regler och standarder för systemarkitektur fastställas på ett tidigt stadium.

5. Programlagstiftningen måste ta hänsyn till säkerhetsforskningens särställning. Kommissionen bör i samråd med aktörerna ta fram lämpliga bestämmelser om immateriella rättigheter och tekniköverföring.

6. Forskning som genomförs inom ramen för programmet kommer i stor utsträckning att styras av myndigheters krav. Det bör därför lagstiftas om att upp till 100 % av forskningskostnaderna skall kunna ersättas.

7. Ett säkerhetsforskningsråd bör inrättas, med uppgift att ta fram en agenda för den forskning som skall bedrivas inom ramen för programmet och att ge råd om lämpliga principer och metoder för programmets genomförande. Rådet bör kartlägga känslig teknik där Europa bör bibehålla en inhemsk konkurrenskraftig industri. Rådet bör bestå av experter på hög nivå från offentliga och privata kunder, näringslivet, forskningsorganisationer och andra aktörer.

8. Programmets genomslagskraft förutsätter en kartläggning av kundernas behov. För detta ändamål bör en mekanism inrättas på gemenskapsnivå där man i samråd med kunderna kan kartlägga framtida resursbehov för uppdrag som gäller inre säkerhet.

9. Samordning skall garantera att programmet kompletterar - inte dubblerar - annan europeisk forskning finansierad av gemenskapen eller medlemsstaterna eller på mellanstatlig nivå.

10. Kommissionen och rådet bör se till att programmet samordnas med det organ för utveckling av försvarsresurser, forskning, anskaffning och försvarsmateriel som skall inrättas.

11. Programmet bör beakta och i förekommande fall samordnas med forskning som bedrivs av internationella organisationer med ansvar för globala eller regionala säkerhetsfrågor.

12. Programmet bör stärka den europeiska säkerhetsindustrins konkurrenskraft och stimulera utvecklingen av marknaden (både den offentliga och den privata) för säkerhetsprodukter och säkerhetssystem. De åtgärder som föreslås i kommissionens meddelande ”Europeiskt försvar - Industri- och marknadsfrågor - På väg mot en EU-politik för försvarsutrustning” skulle främja uppnåendet av detta mål och maximera nyttan av programmet.